

čtvrtletí, jinak jakmile se shromáždí. Avšak § 5 tétož zákona čís. 307 ř. zák. z roku 1917 stanoví dále, že nařízení ta, nejsou-li obmezena na čas, zůstávají tak dlouho platna, pokud nebudou nově vydanými nařízeními nebo k žádosti říšské rady (nyní Národního shromáždění) změněna nebo zrušena. Stanoví tudíž zákon sám, že nařízení, základem jeho vydaná, platiti mají až do výslovného zrušení jejich buď vládou samotnou novým jejím nařízením nebo podle usnesení zákonodárného sboru. Poněvadž takové zrušení se dosud nestalo, sluší uznati nařízení, podle něhož rejstříkový soud zápis stěžovatelce odepřel, za dosud platící. Vláda, které zákon v posledním odstavci §u 5 dále ukládá, by, nedodrží-li lhůty v § 3 stanovené, nařízení ihned zrušila, jest sice Národnímu shromáždění parlamentárně zodpovědna za splnění této jí zákonem uložené povinnosti, avšak právě ze znění tohoto dodatku, který nestanoví, že nařízení nedodržením lhůty pozbývá platnosti, nýbrž že musí býti zrušeno, plyne, že, dokud výslovně nebylo zrušeno, platiti má, takže soudové nemohou zkoumati, bylo-li vyhověno povinnosti vládě zákonem uložené, nýbrž jsou povinni zachovávatí předpis zmíněného nařízení vydaný tak dlouho, pokud nebyl zrušen způsobem v § 5 vysloveným.

Čís. 481.

Při sporu o nárocích odkazovníků, tudíž i při sporu o platnosti dovětku, nelze postupovati dle §§ 125 a násl. nesp. říz.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, R I 192/20.)

Zůstavitel zanechal poslední pořízení, jímž pořídil o některých částech svého majetku. K pozůstalosti přihlásili se jednak dědicové ze zákona, jednak přihlásili své nároky ti, kdož byli obmyšleni posledním pořízením. P o z ů s t a l o s t n í s o u d poukázal zákonné dědice na pořad práva. R e k u r s n í s o u d poukázal na pořad práva ty, kdož přihlásili své nároky z posledního pořízení. D ů v o d y: Byly podány toliko dědické přihlášky ze zákona a nikoli ze závěti, již zde vůbec není, jelikož poslední pořízení zůstavitelovo, u okresního soudu prohlášené, není dle svého obsahu závěti, jak i účastníky při projednávání pozůstalosti bylo uznáno. Není-li zde rozporu mezi dědickými přihláškami, není místa pro jednání dle § 125 a násl. čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. Nároky odkazovníků jsou dle dosavadního výsledku projednávání pozůstalosti sporny a náleží je tudíž dle § 2 čís. 7 nesp. říz. poukázati na pořad práva, an soud pozůstalostní o jejich právní jsoucnosti v mimosporném řízení rozhodnouti nemůže. Zákonní dědici nemají povinnosti, by zahájili proti odkazovníkům spor o neplatnost odkazu, pokud se týče posledního pořízení, projednání pozůstalosti jest za základ položiti dědické přihlášky a věci odkazovníků jest, by své obligační nároky uplatnili proti dědicům, kteří jich neuznávají. Stanoviti k tomu lhůtu není třeba a není v zákoně opory, neboť rozumí se, že, dokud spor odkazovníky zahájen nebude, nároky jejich při projednání pozůstalosti zůstanou nepovšimnuty a nemohou překážeti, by projednání nebylo skončeno a pozůstalost nebyla odevzdána.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Vzhledem na ustanovení §§ 532, 535, 552 a 553 obč. zák. jest poslední pořizení, jehož ověřený přepis nachází se ve spisech pozůstalostních, dovětkem a ne závětí, neboť není v něm pořizeno o celém jmění pozůstalostním, ani o poměrné části jeho, nýbrž jen o některých, do pozůstalosti náležejících věcech. K rozhodnutí této otázky není třeba pořadu práva a rozsudku procesního, poněvadž není zde podmínek § 2 čís. 7 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Osoby, v onom dovětku obdařené, nejsou dědici, nýbrž odkazovníky; podle §§ 649, 684 a 685 obč. zák. nemají nároků na pozůstalost, nýbrž přísluší jim toliko osobní, obligační nárok na poskytnutí odkazů proti oněm dědicům, k pozůstalosti se přihlásivším, jejichž dědické právo tím kterým odkazem je sříženo. Vzhledem na to nelze, když dědicové nechtějí splniti odkazy, v dovětku uvedené, prohlášující dovětek neplatným, užití předpisů §§ 125 a 126 čís. pat. výše uvedeného z roku 1854, neboť nejde o přihlášky dědické, jež by byly spolu v rozporu, nejde o kolisi práv dědických. Obdobné užití těchto zákonných předpisů dle § 7 obč. zák. jest vyloučeno, poněvadž jde o právní poměry různé a nikoli sobě podobné. Vzhledem na hořejší ustanovení § 2 čís. 7 čís. pat. z roku 1854 a vzhledem na právní povahu nároků odkazovníků musí tito vystoupiti jako žalobcové proti přihlášeným dědicům, kteří stížení jsou odkazy a neuznávají pravosti dovětku. Výraz »prohlášení poslední vůle« v § 126 čís. pat. z r. 1854 sluší vzhledem na celý obsah tohoto § 126 vykládati jako »testament« čili »závěť«, nikoli jako poslední pořizení v širším smyslu, ve kterém jest užitó v § 552 obč. zák. Případu § 726 obč. zák., že by dědicové zřekli se dědictví, zde není; nelze tudíž užití zde ustanovení tohoto § 726, dle něhož v případě takovém pokládati jest odkazovníky za dědice. Mínění soudu rekursního, že, dokud odkazovníci nepodají žalobu, nároky jejich zůstatí mají při projednávání pozůstalosti nepovšimnuty a nemohou překážeti tomu, by projednání pozůstalosti nebylo ukončeno a tato nebyla dědicům odevzdána, nelze ovšem vzhledem na ustanovení §§ 159 a 160 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. přisvědčiti v této všeobecnosti; ale na rozhodnutí otázky, zdali přihlášení dědicové neb odkazovníci vystoupiti mají jako žalobcové, když dědicové neuznali pravosti dovětku, nemá to vlivu.

Čís. 482.

Kdo, jsa k tomu oprávněn, zřídil za sebe náměstka (substituta) k smluvnímu plnění, neručí za něho dle § 1313 a) obč. zák., nýbrž zodpovídá jen za volbu náměstkovy osoby.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1920, Rv I 155/20.)

Advokát Dr. B. konal od ledna 1916 až do listopadu 1918 válečnou službu vojenskou a byl po tuto dobu substituován advokátem Drem G. V létě 1918 složil žalobce v advokátní kanceláři Dra B-a větší peníz s příkazem, by byl vyplacen Rudolfu S-ovi, předložil-li potvrzení, že bylo uhlí žalobci zasláno. Solícitator v kanceláři Dra B-a vydal peníz Rudolfu S-ovi na padělané potvrzení, že uhlí bylo odesláno, aniž by byl o tom vy-